

DESIGN OF THE TIMES

inkijkexemplaar

THINKING ABOUT OBJECTS THROUGH TIME & CULTURE

DESIGN. EVERYTHING & EVERYWHERE

De Spil, een op postmodernisme geïnspireerd cultuurcentrum

De Spil werd ontworpen als een culturele ontmoetingsplaats. De inkom is sterk opengewerkt, met een grote glazen gordijngewel om openheid en communicatie met haar omgeving te stimuleren. De inkomruimte is tegelijk een foyer, waar mensen elkaar kunnen ontmoeten. De gebogen trappen in de centrale hal, nodigen de bezoekers uit om het gebouw op alle niveau's, aan alle zijden te ontdekken. Het leidt automatisch tot meer contact met andere bezoekers, verschillende voorstellingen en activiteiten en geëxposeerde kunstwerken. De openheid van de ruimte staat in schril contrast met de massieve witte marmereen zetel met theaterattributen van Isidoor Goddeeris, in de centrale hal.

“Het begrip design heeft geen exclusiviteit meer, devalueert en wordt tegenwoordig overal aan gekoppeld. In hoeverre is er een ontwikkeling gaande en omvat het begrip nog waar het in de kern om gaat?”

BENEDENVERDIEPING —

— PHILIPPE PARRENO

SPEECH BUBBLES, 1997

Installatie

Mylar ballonnen, helium

Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

Parreno ontwierp zijn Speech Bubbles om ze te laten zweven tegen het plafond van de ruimte die ze in beslag nemen. Daardoor ontstaat er een massieve wolk. Het is de bedoeling om minder aandacht te besteden aan de architectuur en meer aan het verhaal. Bovendien helpt de gecreëerde wolk de aard van de ruimte waarin zij zich bevindt te veranderen. Door ze in de ruimte op te nemen, wordt automatisch een hightech omgeving gecreëerd, die bijna futuristisch is en worden heden en toekomst verbonden. De tekstballonnen zijn bevroren en leeg, zonder woorden of gedachten. Het is dus aan de toeschouwer om ze te vullen met betekenisvolle taal of door middel van fantasie. Op die manier maakt Parreno, met succes, protagonisten van de toeschouwers, die kunnen bepalen welke richting het gesprek neemt. De bubbels geven de ruimte een cartooneske, imaginaire, pop-art kwaliteit.

— CHEICK DIALLO

SAMSARA, SOFA, 2011

Sofa

Gerecycleerd metaal, nylondraad

Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

Cheick Diallo realiseert in zijn atelier verschillende meubels en alledaagse voorwerpen. Hij gebruikt hiervoor afgedankte, hergebruikte of gerecycleerde materialen, die hij in Mali vindt, zoals schroot, plastic, inpakpapier, stof, hout en aarde, om er meubels en andere functionele en decoratieve objecten van te maken. De werken worden met de hand gemaakt door plaatselijke ambachtslieden: wevers, smeden, juweliers, schoenmakers, beeldhouwers en pottenbakkers, van wie hij de knowhow en het meesterschap gebruikt. De titel van dit werk, 'Samsara', betekent in het Sanskriet 'alles wat circuleert', 'transmigratie' en 'wedergeboorte'. Een naam die de metamorfose en de omweg onderstreept van de materialen die aan de oorsprong liggen van zijn creatie en van veel van zijn werk: nylondraad, in grote hoeveelheden geïmporteerd in Mali, hier gecombineerd met gerecycleerd metaal, afkomstig van gedemonteerde auto-oetswerken. De kleur weerspiegelt het kleurrijke lappendeken uit de straten van Bamako, waar ambachtslieden meesters zijn in het verven van stoffen. De traditionele fuiken van de Malinese vissers vormden de inspiratie voor het ontwerp van zijn stoelen, gemaakt van een combinatie van visdraad en nylon, die over een metalen armatuur zijn gespannen. De stoel wordt beschouwd als een perfecte combinatie van materiaal, ergonomie en lokale esthetiek in een elegant, enigszins sculpturaal, meubelstuk.

VERDIEPING 1

— MARTÍ GUIXÉ

STATEMENT CHAIR: STOP DISCRIMINATION OF CHEAP FURNITURE!, 2004

Installatie

10 stoelen met graffiti, gesigneerd en genummerd

Spuitgegoten kunststof, acrylverf

Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

De Statement Chair van Martí Guixé is de typische monoblokstoel die je overal vindt. Het is een banaal archetypen, uitgevonden door Pierre Paulin, internationaal bekend en duizend keer gekopieerd. Eén ding is zeker: hij is spotgoedkoop. Sommigen haten hem, omwille van zijn slechte ontwerp, maar hij is erg functioneel. Daarom heeft de ontwerper Martí Guixé wel degelijk gelijk als hij zegt dat we deze stoel moeten respecteren als goedkoop meubilair... in tijden van crisis. De tactiek die Guixé hier volgt is "Attitude". Hij presenteert ons een houding ten opzichte van een object dat slechts weinigen echt mooi vinden, maar toch gebruiken, tegenover een ontwerpcultuur,

gedomineerd door massaproductie. Hij ondertekent de stoel letterlijk met zijn eigen handtekening, waarmee hij laat zien dat hij een "auteurdesigner" is: hij transformeert de stoel van een 'gevonden voorwerp' tot een collectors item van bijna 1500 euro.

Deze stoelen, die meer aandacht vragen voor meubels met een bescheiden prijs, lijken te protesteren tegen de bestaande discriminatie tussen zogenaamde 'low-end' meubels en objecten die worden omschreven als 'design'. Hij protesteert tegen de silo-mentaliteit van traditionele ontwerpers, die nieuwe creatieve mogelijkheden voor industriële vormgeving in de weg staat. Guixé steekt zijn sterke afkeer van puur gestileerde objectvormgeving niet onder stoelen of banken. Hij vindt de zoveelste variant van een stoel of een ander meubelstuk volkomen absurd en nutteloos. Volgens hem kunnen ontwerpers niet langer voorbijgaan aan alle veranderingen die de manier waarop wij leven, werken en eten hebben beïnvloed. Daarom focust hij zich vooral op de werking van 'dingen', liever dan objecten te blijven maken die er alleen qua vorm toe doen. Hij koppelt nieuwsgierigheid en openheid aan sociaal engagement en actie.

— HANS DE PELSMACKER

TAFEL, 2002

Bank/tafel

geborsteld aluminium

Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

"Ik zal altijd een kunstenaar blijven, maar door het maken van gebruiksvoorwerpen."

Hans De Pelsmacker balanceert altijd op de grens tussen kunst en design. Achter de zeer minimalistische sculpturale esthetiek van dit stuk schuilt een zeer precieze functie: het ontwerpen van een uitneembare ontbijtmodule voor twee personen. De combinatie van tafel en bank creëert een unieke zitervaring. De hier gepresenteerde versie maakt deel uit van de gelimiteerde aluminium versie die in samenwerking met de firma Espeel uit Roeselare werd geproduceerd.

Geïnspireerd door het typische meubilair in treincoupés, wil de ontwerper het idee van een 'reis' aangeboden aan de gebruiker nabootsen. Het ontbijt wordt zo een moment van poëtische uitwisseling. Aluminium, het favoriete materiaal van de kunstenaar wordt hier gebruikt als medium om te spelen met de verschillende lichtinvallen van een ruimte. Het door het werk gereflecteerde licht kan dus worden gebruikt als aanvullende, indirecte lichtbron. De kunstenaar probeert van zijn designstukken "bruikbare sculpturen" te maken. Daarmee sluit hij volledig aan bij de logica van de totaal kunst, waarbij de grens tussen kunst en huiselijk leven wordt opgeheven.

— MARKUS SIXAY

SUPERHELIX, 2006

Installatie

Hangers, hout, stof, metaal

Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

De installatie Superhelix is een slim kluwen van tientallen uitgebalanceerde en opgehangen hangers. Het gaat hier om een op industriële wijze geproduceerd alledaags object dat, wanneer het op deze manier wordt vermenigvuldigd en in een tentoonstellingsruimte wordt geïnstalleerd, verandert van iets alledaags en gewoons in iets buitengewoons. Voor de kunstenaar is de keuze van het object belangrijk. Markus Sixay gebruikt de klerhanger als metafoor voor de sterke banden die volgens hem bestaan tussen artistieke creatie, modecreatie en designcreatie. Het doet denken aan de conceptuele kunst, waar de kunst probeert de grenzen tussen kunst en het dagelijks leven, tussen het kunstwerk en het alledaagse materiaal, volledig uit te wissen en het concept van de kunstenaar tot inhoud werd verheven. Het is een soort archiefreflectie op culturele verschijnselen en gebeurtenissen van onze eigen tijd. De werken van Sixay neigen niet naar immaterialisatie. De cultuur zelf verschijnt in al haar dynamische vormen en soms decadente uitwassen. Sixay's sculpturen, installaties en beelden tonen hem als een nauwkeurig waarnemer van maatschappelijke fenomenen en een subtiele kenner van het kunstbedrijf. Bovenop het aspect van conceptuele en institutionele kritiek vertonen zijn werken een grote poëtische kwaliteit en een humor die echter een serieuze ondertoon niet kan verbergen.

— TEJO REMY

CHEST OF DRAWERS = YOU CAN'T LAY DOWN YOUR MEMORIES, 1991
 Set van 20 lades bevestigd met een spanband
 Esdoorn, gerecycleerd hout, plastic, metaal, karton, katoenen banden
 Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

'You can't lay down your memory' is ontstaan tijdens een verkenning van de werking van het geheugen.

In de geheugenkunst en -retoriek worden methoden ontwikkeld om het geheugen te trainen. Door situaties en dingen te relateren aan plaatsen in huis, maakt geheugenkunst het gemakkelijker om herinneringen op te roepen. Hetzelfde geldt voor de ladekast. Door gebruikte, oude lades in een chaotische opstelling samen te stellen, krijgen de voorwerpen die je in een lade legt een bepaalde plek op de kist. De kist is een metafoor voor het geheugensysteem.

De 'Chest of Drawers' is een verzameling opgeraapte lades, die een nieuwe behuizing hebben gekregen. Deze worden vervolgens op elkaar gestapeld en bij elkaar gehouden met een meubelverhuisband van jute. De 'Chest of Drawers' geeft het volgende idee weer: maak je eigen wereld met wat je tegenkomt, zoals Robinson Crusoe zijn eigen paradijs creëerde op zijn eiland. Het verhaal van Robinson Crusoe lag dus aan de basis tot het maken van deze kast. Geen dingen ontwerpen, maar iets in elkaar zetten met dingen die voor handen zijn. Elke lade heeft een andere vorm en komt ergens anders vandaan. Dit maakt de kast uniek. Nog specialer wordt het als de onderdelen door de eigenaar zelf worden aangeleverd. Dan kleeft aan elk laatje een persoonlijke herinnering. De merkwaardige vorm van de kast roept een voor de hand liggende vraag op: "Is dit wel een functioneel meubel?" Het antwoord van Tejo Remy daarop is nogal origineel: het is erg praktisch dat elk laatje voor iets speciaals kan worden gebruikt. Lange tijd was functioneel het synoniem voor een gladde en strakke vorm en industriële productie. Een opbergmeubel hoorde niet op te vallen en een modern interieur was dan ook eerder leeg dan vol (modernisme). Dit werd later echter ter discussie gesteld. Schoonheid kreeg ook een functie.

— DANIEL AULAGNIER

ÉNERGIE VERTE, 1982
 Hout, geschilderd staal, linolite-lamp en elektrisch systeem
 Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

'Energie verte', uit de serie Contact, maakt gebruik van "nutteloze" technologie, in die zin dat het gebruikte mechanisme fictief blijft, terwijl het thema van de vlamboog en het energievacuüm voorwendsels blijven voor een spel van voornamelijk plastische aard. Ze gebruiken allemaal de basiskleuren rood, geel of groen die voor technische functies worden gebruikt.

De beeldhouwkunst onderging een radicale verandering, zowel in haar productie als in haar doel. Het werk van de kunstenaar bestaat niet langer uit autonome objecten, vormen in de ruimte, tekens met betekenis. Het is nu de functie en getuige van een mentaal proces. Verre van een weergave van de werkelijkheid te zijn, draagt het bij tot de structurering ervan door een idee te materialiseren, via een omkering van het traditionele concept van het kunstwerk. Hij ontwikkelt een ongewone esthetiek, met duidelijke pseudo-machine connotaties. De relatie kunst/machine krijgt bij hem een speelse dimensie. Hij verlegde zijn denken naar industriële praktijken. Niet zonder gevoel voor humor bovendien, want in zijn technische aantekeningen bij de beschrijving van de werken gaat hij zelfs zover dat hij de namen en adressen van de leveranciers van de materialen, de verf en de elektrische systemen vermeldt. Zo wordt het typische "doe-blad" een aankondiging voor een kunstwerk. Hij beoefent een modernistische naïviteit met elementaire suggesties. Zijn systemen zijn open circuits die de geest vrij laten om te ontsnappen en weg te glijden.

OVERLOOP

— SMARIN

LA SCHAISE, 2019
 De sChair, een radicaal alternatief voor traditionele zitmeubelen.
 Staal, satijnverf, textielband
 Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

Een mechanisch en therapeutisch object dat bestaat uit een metalen frame en sterke textielbanden. De stoel is een radicaal alternatief voor traditionele zitmeubelen. De zitting is veerkrachtig en stimuleert op natuurlijke wijze een gezonde houding.

Het gebruik van lasChaise is eenvoudig, aanpasbaar aan alle morfologieën en vereist geen manipulatie. Het lichaam, in zijn fysieke ervaring van het stuiten, vindt intuïtief de juiste opeenvolgende posities om comfortabel te blijven zitten. De intelligentie van het lichaam begeleidt ook elke intellectuele activiteit, of die nu intens is in het kader van het werk of recreatief in een moment van ontspanning.

VERDIEPING 2

— KOHEI SASAHARA

SUNNY, 2016
 Installatie
 Vergeten paraplu's op een Barnum structuur
 Barnum structuur, 250 paraplu's
 Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

"Elke ruïne heeft zijn toekomst in het leven van mensen"

Als antipode voor de pretentieuze, gigantische bouwwerken van de Wereldtentoonstelling van 1970 realiseerde de kunstenaar Kohei Sasahara het werk 'Sunny'. De kunstenaar verzamelde meer dan 200 achtergelaten paraplu's bij cafés, restaurants, ziekenhuizen, rond het park en bij het parkbestuur dat de tentoonstelling organiseerde. Hiermee maakt hij een dak van identieke elementen, die echter allemaal voortkomen uit unieke levens en ervaringen. Het precaire onderkomen wordt een metafoor voor onze samenleving, die niet bestaat uit één groot dak, maar uit veel lagen van kleine daken die elkaar overlappen. Dit dak is onbewust en zonder ontwerp samengesteld met paraplu's die vergeten zijn door anonieme mensen. 'Sunny' doet denken aan de pergola's die op alle Japanse speelplaatsen staan. Het is zowel een knipoog naar de metabole architectuur - gebaseerd op de vermenigvuldiging van identieke modules - als een poëtische pied-de-nez, die het gigantische karakter van de projecten contrasteert met een zeer menselijke kwetsbaarheid.

— BLESS

FILECHAIR, 2003
 Fauteuil met leren bekleding en kussens opgeborgen
 als in een archiefkast
 Katoen, plysterol bubbels of katoen, mdf, verchroomd staal
 Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

'Filechair' maakt deel uit van het project 'N°20 o.kayers'. Het is een lederen fauteuil dat fungeert als archiefkast. Het kan gepersonaliseerd worden door eigen kussens toe te voegen, samen met ander dingen uit de collectie. Gepresenteerd in de context van een hotel (Costes, Parijs), is het project een poging om een antwoord te geven op het eeuwige probleem van zware bagage en om in dat licht de mogelijke hoteldiensten uit te breiden. Op die manier kan het comfort van de klant tijdens zijn verblijf verbeterd worden. In het hotel konden, willekeurig verspreid in de kamers, kleding, make-upproducten en andere accessoires vrijelijk door klanten worden gepast. De hotelklant vond in zijn garderobe een kleine selectie van elementaire en nuttige kleding, zoals ondergoed, een

gebreide trui, een pak, een jurk, een zonnebril, een tas en vele andere zaken, die tijdens het verblijf vrij ter beschikking stonden. In het ideale geval is deze extra hotelservice zowel een nuttige aanvulling op de garderobe als een verfrissende ontdekking van verschillende benaderingen van design, die bijdraagt tot een nieuwe ontspannen reis. Deze vorm van verspreiding benadrukt de gevraagde deelname van gebruikers. Het is ook aanwezig in het idee van maatwerk dat wordt overgebracht door de Filechair.

'Bless' is een conceptueel modelabel. De creaties zijn een mix van product- en kledingontwerp, gecentreerd rond de filosofie van het creëren van nieuwe oplossingen in de wereld van modeaccessoires, design en kunst, voor het dagelijks leven. Bless legt geen grenzen op aan haar creativiteit en geeft blijk van een grote belangstelling voor het recycleren en misbruiken van materialen en het gebruik van traditionele en ambachtelijke technieken. Ze hebben een onconventionele en provocatieve manier van ontwerpen. Bless is het tegenovergestelde van Alessi. Bij Bless vind je daarom geen industrieel afgewerkte dingen, maar is alles handgemaakt. Er wordt niet gekozen voor mooie dingen, maar voor dingen die ze zelf nodig hebben. Bless zorgt ervoor dat je anders naar de dingen kijkt.

— ART & LANGUAGE

SURF, 1974
meerluik in 4 delen door Terry Atkinson en Michael Baldwin
Linotype en collage
Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

“Zingeving is betekenisgeving”

De toeschouwer kan niet anders dan dit werk aandachtig bestuderen. Er zijn vier muziekpartituren, waarbij woorden en letters de noten vervangen. Elke poging om de boodschap te ontcijferen is tot mislukken gedoemd. Door de moeilijkheid om de betekenis ervan waar te nemen, kan hij deze niet verder interpreteren dan zichzelf en is hij niet alleen verstoken van elke romantische mijmering, maar ook van elke mogelijkheid om te verwijzen naar een dominante artistieke ideologie. Ook de kunstenaars zelf erkennen dat de term Surf geen betekenis heeft, net zoals de opeenvolging van klanken, als je die aan elkaar probeert te linken. Ze willen in de eerste plaats aantonen dat kunst, misschien wel net als muziek, een taal is die niet noodzakelijk een betekenis hoeft te hebben om te bestaan. De toeschouwer kiest zijn eigen lezing, hij wordt belanghebbende bij het werk en plaatst zichzelf, door de inspanning die hij zichzelf oplegt, in een gelijkwaardige relatie met de kunstenaar. Door de analyse van het mechanisme van de perceptie in het algemeen, maken zij ons ervan bewust dat wij communiceren over wat we als werkelijkheid ervaren via meerdere codes die met elkaar verweven zijn. In feite is de objectiviteit van onze blik slechts een ideologische illusie, en is onze waarneming niet neutraal, maar sociaal gecodeerd.

— DIRK BRAECKMAN

ACF APD A 08 LA CATHÉDRALE, 2009
4 stroken: kooldruk op Japans papier
Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

Braeckman begon zijn carrière als fotograaf met portretten en zelfportretten. Later koos hij verlaten plaatsen, lege ruimtes, lichaamsdelen, meubeloppervlakken enz. als onderwerp voor zijn zwart-wit foto's. Fragmenten worden uitvergroot en krijgen de dimensie van een compleet stilleven. Met vage contouren probeert het uitvergroete detail een zuiver en essentieel beeld te worden, universeel en anoniem. Door directe aandacht voor details wordt het oneindig kleine imposant binnen het beeld. Zijn grote niet ingelijste zwart-wit foto's, gedomineerd door grijzen, suggereren een persoonlijk verhaal op de achtergrond.

Reeds aanwezig in de FRAC-collectie met 3 foto's, nodigde het FRAC in 2009 Dirk Braeckman uit om de transformatie van het AP2-gebouw te volgen. Dirk Braeckman gebruikte zijn unieke blik om de AP2 vast te leggen.

In 1982 werden de Regionale Fondsen voor Hedendaagse Kunst (FRAC) opgericht. Deze instellingen leggen een publieke collectie hedendaagse kunst aan met de bedoeling ze te delen met een zo groot mogelijk publiek. In dit licht zoeken ze naar nieuwe vormen van sensibilisering rondom hedendaagse artistieke creatie. Het Frac Grand Large bouwde een collectie uit met kunst en design vanaf de jaren 60 tot nu. Deze getuigt van een open geest en is het resultaat van een internationale zoektocht. Zowel binnen haar eigen regio, als over de landsgrenzen heen organiseert het Frac tentoonstellingen. Haar partners zijn erkende artistieke actoren en geïnteresseerde derden, zoals mediatheken, scholen en verenigingen. Samenwerkingen zijn geënt op co-constructie en synergie, om via deze weg ook een minder voor de hand liggend publiek te bereiken. Via het afstemmen van de

onderwerpen op haar partners, leidt ze hen naar de grote thema's binnen haar collectie. De gerichte sensibiliseringscampagnes naar de diverse publieken toe (bezoeken, lezingen, ateliers, participatieve projecten, ...) brengen de collectie tot leven.

Sinds 2013 beschikt het Frac Grand Large over een eigen indrukwekkend gebouw in de wijk Grand Large, de plaats waar ooit de Duinkerke scheepswerven waren gevestigd. Als een doorschijnend vaartuig, oog in oog met de zee, heeft het zowel tentoonstellings- als administratieruimtes. Het is een droomplek voor een gemoedelijke ontmoeting met kunst. Vanuit de panoramazaal op de bovenverdieping heb je zowel een impressionante open kijk op het kustlandschap als op het industriële verleden van de buurt. Het kunstdepot is zo uitgebouwd, dat het het uitlenen faciliteert.

Binnen de regio 'Hauts-de-France' werken het Frac Grand Large en het Frac Picardie Hauts-de-France complementair samen. Ze zijn allebei lid van 'Platform' waarin ook 50° Noord, een grensoverschrijdend netwerk rond hedendaagse kunst vertegenwoordigd is.

SALON VERDIEPING 2

— SUPERFLEX

BURNING CAR, 2008
Video
Grootschalige projectie
Master HD CAM-SR, Blu-ray Disc geluid, PAI 16:9
Collectie Frac Grand Large_ Hauts de France

'Burning Car' is een filmwerk van 11 minuten dat een in brand staande auto in real time documenteert. De camera draait rond de auto en legt de vernietiging van het voertuig vast op een manier die een televisiereclame waardig is. Terwijl hij brandt, vult de cabine zich met rook en vuur, begint de lak te bobbelen en exploderen de banden. Aan het eind is de auto volledig verbrand en blijft alleen het verkoolde frame over. Terwijl de auto verbrandt, worden ook de droombeelden die hij belichaamt vernietigd: de Amerikaanse droom, financiële stabiliteit, mobiliteit, het Westen, ontsnapping - ze smeulen allemaal en worden verbrand. Maar verbranding is niet alleen een destructief proces. Het kan ook genererend werken. Wanneer iets wordt verbrand, ontstaat er energie die zich snel kan verspreiden. Zo betekent het werkwoord 'brandmerk' het branden van een symbool op iets om aan te geven dat het eigendom is (het Deense woord voor vuur is in feite 'brandmerk'). Een merk, zoals een merk met copyright, is ook iets dat snel kan aanslaan en circuleren. In het afgelopen decennium is het beeld van een brandende auto een symbool geworden van politieke opstand en verzet. Het verbranden van auto's werd gebruikelijk bij politieke opstanden, zoals de opstanden in Parijs in 2008. Als een populaire trend bereikte het verbranden van auto's als protest al snel de wijk Nørrebro in Kopenhagen, en het beeld van een brandende auto werd een "logo" van protest. Het breed uitgemeten beeld van de brandende auto kreeg echter meer aandacht dan de personen die de auto in brand staken of hun politieke eisen. Het oorspronkelijke teken van de brandende auto verbrandt vanzelf, waardoor nieuwe symbolen ontstaan.

realisatie: team van De Spil i.s.m. Stad Roeselare en Frac Grand Large
gedeeld curatorschap: Janny Devriendt en Frac Grand Large / Keren Detton

een coproductie van De Spil en de Stad Roeselare, in samenwerking met Frac Grand Large - Hauts de France

www.despil.be/designoffthetimes

www.despil.be/designofthetimes

met dank aan:

